

представитель государства.

Принцип мобильности, должен быть рассматриваться не только как возможность студента или преподавателя менять вуз, но и как принцип разработки курсов, которые обеспечивают специализацию подготовки, реагирование на запрос рынка труда. Возможно, стоит задуматься о преодолении корпоративной замкнутости вузов и разработке межвузовских и международных магистерских программ в Украине.

Реализация принципов рациональности и мобильности с логической необходимостью заставляют прийти к либеральной системе образования, где главной задачей МОН и вузов является создание системы выбора программ и курсов, моделей их комбинирования, а так же критериев и набора дисциплин, которые соответствуют диплому специальности.

Список использованных источников

1.Артеменко А.П. Знання до сплати та інвестицій: аналіз трансформації системи освіти/ А.П.Артеменко // *Філософія освіти*, 2015, №2 (17) – С.95-107. 2.Бауман З. Индивидуализированное общество / З. Бауман [Пер. с англ. под ред. В.Л. Иноземцева] - М.: Логос, 2005. - 390 с. 3.Бек У. Что такое глобализация? Ошибки глобализма – ответы на глобализацию / У. Бек / Пер. с нем. А. Григорьева, В. Седельника; Общ. ред. и послесл. А. Филиппова – М.: Прогресс-Традиция, 2001. – 304 с. 4.Горбунова Л. С. Транскультурна компетентність: освітній шлях до глобальної культури миру. / Л. С. Горбунова // *Філософія освіти*, 2014 - № 2 (15) – С. 141-167. 5.Зінченко В. Деліберативні моделі модернізації інституційних процесів в глобальних умовах суспільних, освітніх та політико-економічних трансформацій./ В. Зінченко // *Філософія освіти*, 2014 - № 2 (15) – С. 108-130.

А. І. Ігнат'єва

СУЧАСНИЙ РОЗВИТОК СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Освіта є найважливішим конструктом цивілізації, визначальним чинником соціально-економічного поступу соціуму. Кожна країна, відповідно до своїх нагальних потреб формує свою систему освіти.

За сучасних умов світового співробітництва неабиякого значення набуває перспектива соціальної та політичної інтеграції, культурне співробітництво на високому рівні.

Система освіти є сукупністю навчально-виховних та культурно-освітніх закладів, наукових, науково-методичних та методичних установ, державних і місцевих органів управління освітою та самоврядування в галузі освіти, які згідно до Конституції України та іншими законами України здійснюють освіту та виховання нації. Функціонування системи освіти забезпечує держава» [1].

Згідно до статті 53 Конституції України визначено: «Держава забезпечує доступність і безоплатність дошкільної, повної загальної середньої, професійно-технічної, вищої освіти в державних і комунальних навчальних закладах; розвиток дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної, вищої і післядипломної освіти, різних форм навчання; надання державних стипендій та пільг студентам»[5].

Метою освіти є всебічний розвиток людини як особистості та найвищої цінності суспільства, розвиток її талантів, розумових та фізичних здібностей, виховання соральних якостей, формування громадян, здатних до свідомого вибору, збагачення на основі культурного, творчого потенціалу народу, підвищення освітнього рівня народу» [4].

Слід зазначити, що важливу роль у становленні вищої освіти відіграли: Звіт міністрів освіти Європи на сесії постійної конференції європейських міністрів освіти Ради Європи «Європейський вимір в освіті» (Відень-Страсбург, 1991р.), Конвенція «Про визнання кваліфікації вищої освіти в Європейському регіоні»(Лісабон, 1997р.), Конференція ЮНЕСКО «Всесвітня декларація про вищу освіту для ХХІ століття: підходи та практичні заходи» (Париж, 1998 р.), Конференція «Освіта для всіх: виконання наших загальних зобов'язань» (Дакар, 2000 р.), Звіт міністрів освіти Європи

на сесії постійної конференції європейських міністрів освіти Ради Європи «Європейський вимір в освіті» (Лісабон, 2004 р.) та інші [2].

У сучасному суспільстві вища освіта стала однією з найважливіших сфер людської діяльності. Також підвищилася соціальна роль освіти: від її спрямованості залежить перспективи розвитку суспільства. Освіта виступає засобом залучення людини в суспільство.

До сучасних пріоритетів Європейського Союзу належать: 1) обмін студентами, 2) професійна освіта та дистанційне навчання, 3) значення професійних кваліфікацій, 4) вища освіта та підвищення якості навчання, 5) навчання іноземних мов, 6) рівність шансів у доступі до навчання.

Визначальними чинниками у розвитку сучасної системи вищої освіти студентської молоді є: 1) створення належних умов для навчання, 2) отримання навичок збирання та поглиблення аналізу, 3) набуття вмінь розв'язувати різні проблеми (креативність, планованість дій та суджень), 4) формування мотивації до навчання, 5) вироблення психічної стійкості, гнучкості, планованості дій та суджень, 6) розвиток навчання іноземних мов [6,12].

Висновки: По-перше, зараз в Україні вища освіта направлена на патріотичне навчання та виховання студентської молоді (навчання у дусі українського патріотизму); по-друге, держава гарантує повне забезпечення культурного, морального, інтелектуального та духовного розвитку особистості, по-третє вища освіта базується на чотирьох основних напрямках: 1) якість, доступність та ефективність; 2) здатність та прагнення до навчання; 3) запровадження проблемного ситуаційного навчання з визначенням сутності та структури проблем, шляхів їх вирішення; 4) запровадження діалогової інтерактивної форми навчання студентів.

Список використаних джерел

1.Вакарчук І. Вища освіта України – європейський вимір: стан, проблеми,перспективи [Доповідь міністра освіти і науки на підсумковій колегії МОН України 21.03.2008р.]//Освіта України. –2008.-№23.-С.2–4. 2.Высшее образование в XXI веке: подходы и практические меры: Всемирная конференция по высшему образованию (Париж, 1998) – Рабочий документ. – Париж: ЮНЕСКО,1998.–19 с. 3.Закон України «Про вищу освіту» //Голос України. – 2002. –5 березня. 4.Закон України «Про освіту» //Голос України. – 1996. –25 квітня. 5. Конституція України. –К.: Українська правнича функція,1996. –56 с. 6. Національна доктрина розвитку освіти. Затверджена Указом Президента України від 17.04.2002 №347 // Офіційний вісник України. – 2002.– №16. – С.3–14.

А. А. Фабрика

ТЕХНОКРАТИЧНА МОДЕЛЬ ОСВІТИ І ДЕМОКРАТІЯ

Сьогодні в українському освітньому просторі реалізується технократична модель освіти. Найбільш привабливими сторонами цієї моделі, з точки зору її апологетів від політики, виробництва, науки, є професіоналізація – підготовка людини, котра опановує певний фах і спроможна зайняти відповідну професійну нішу. Серед частини населення переваги цієї моделі освіти очевидно вбачаються в тому, що саме сильний акцент на спеціалізації зробить у подальшому молодшу людину конкурентоспроможною на ринку праці, надасть можливість не просто знайти роботу, а й розраховувати на її пристойну оплату. За умов нинішнього економічного стану в країні це виступає потужним аргументом.

Проте, при впровадженні технократичної моделі, сама освіта стає лише додатком до виробництва і орієнтується на суто економічні показники фактично повністю ігноруючи свої основні цілі – розвиток особистості і передачу культури. Такий підхід вже знайшов своє відображення в значному скороченні кількості годин соціально-гуманітарних дисциплін та не вигідних для їхнього вивчення змінах у структурі відповідного циклу в навчальних планах вищої школи.

Низький рівень соціально-гуманітарної підготовки населення країни накладає